

Tistega popoldne se je vračal po cesti stari Anžetov hlapec. Odpeljal je bil deklo na njen dom v precej oddaljeno vas in sedaj se je peljal domov s praznimi sanmi. Dasi je tudi on služil pri Anžetu, vendar ni šel tiste dni nikamor, ampak je kar ostal pri svojem gospodarju, kakor že več let. Čemu bi pa tudi hodil, ko ni imel iti kam. Svojih ljudi ni več imel in pri Anžetu je bil kakor doma. Saj bode že dvajset let, odkar služi pri isti hiši.

Ko zagleda, da leži nekdo ob cesti v snegu, ustavi konja.

„He, ti! Kdor si, vstani! Tu boš zmrznil, četudi si pijan.“

A France ni nič videl in nič slišal. —

Hlapec še enkrat bolj zakriči. Pa ker se tudi sedaj oni v snegu nič ne zgane, stopi z voza in pogleda, kdo je.

„Lej ga, no; to je pa Hlodičev iz naše vasi! Ali se je žaba napila, ali kaj. He, France, vstani!“

Stresel ga je za ramena, in France je odprl motne oči in zastokal. Hlapec pa ni dosti premišljal, ampak ga je vrgel na sani, dobro pokril in pognal.

Med potjo se France ni nič zavedel. Ležal je na saneh bled in prepadel. Ko se je pa Anžetov peljal mimo Hlodičevih, jih je pa poklical ter jim izročil fanta. Razložil jim je, kako in kje ga je našel. — — —

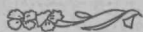
Oče in mati sta ga spravila v hišo in takoj v posteljo. Iz Franceta niso mogli tisti dan ničesar zvedeti. Ležal je v neki omotici in močno bljuval.

Le očetu se je zazdelo, kaj je moralo biti. Razvezal je culico in preiskal žepe nove obleke, ki jo je imel na sebi. V enem žepu je našel celo smodko, v drugem pa polovico. Takrat se je domislil, kaj se je najbrže zgodilo. — —

Pastir France pa je imel tisto leto slabe poselske počitke. Drugi dan je bil sicer že zdrav in je še sam prebrskal vse žepe in culico. Vse je našel; nekaj drobiža, sladkorja in tudi poldrugo smodko. Le mašne knjizice, kjer je bil bankovec za deset kron, le tiste ni bilo nikjer. Gotovo jo je bil zgubil, ko se je kotal po snegu. Sicer jo je bil šel iskat, a je ni našel, ker je bil sneg čez noč močno zamel. Tako je šel zaslužek dolgega pol leta rakom žvižgat zaradi smodke in Francetovega postavljanja.

France pa še danes dobro pomni, kdaj je kadil prvo in zadnjo smodko.

Kompoljski.

ZIMA.

Zima stopa čez goré,
mrzle njene so roké.
Čuden ima s sabo meh,
ko odpre ga — pada sneg.
Če dotakne se vodé,

kapjlice se brž strdé,
da čez vodo podrči,
kdor za svojih se kosti
zdravje preveč ne boji . . .

Stepin.

